

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: R. E.
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. OAM-639/ZA-ZA11-LE32-2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, kdy tento rozhodl o žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
3. Žalobce napadá žalobou toto rozhodnutí, kdy uvádí, že se jedná v jeho případě o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, kterou podal dne 19. 9. 2019. Domnívá se, že byl předcházejícím řízením o udělení mezinárodní ochrany

v ČR jako jeho účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí napadá v celém rozsahu výroku.

4. Žalobce má za to, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil

- § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (v návaznosti na § 2 odst. 4 správního řádu),
- § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
- § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci,
- § 68 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů,
- § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný neměl posoudit opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1,
- § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť nemělo být řízení zastaveno,

v souvislosti s:

- 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy.

5. Řízení o udělení mezinárodní ochrany se dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná. Za nepřípustnou lze dle § 10a písm. e) téhož zákona považovat žádost podanou opakovaně, aniž by v ní byly uvedeny nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.
6. Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumá, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu a důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany.
7. Žalobce namítá nesprávné posouzení otázky, zda se v rámci řízení o opakované žádosti objevily nové skutečnosti, které by založily povinnosti žalovaného opětovně meritorně přezkoumat napadené rozhodnutí.

8. V této souvislosti odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6.- 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS), který zde specifikoval náležitosti, které musí správní rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany obsahovat. V této souvislosti konstatoval, že rozhodnutí [...] musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1. Žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2. Pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti a 3. Že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
9. Žalobce se domnívá, že žalovaný v této souvislosti posoudil jím uváděné nové skutečnosti nesprávně, a tyto skutečnosti mohou být relevantní z pohledu azylové i doplňkové ochrany. Žalobce uvedl, že novou skutečností, na které staví svoji opakovanou žádost o mezinárodní ochranu je jeho povolání do armády a nasazení do bojů na východě Ukrajiny. Správní orgán dle názoru žalovaného také nedostatečně zohlednil, že žalobce má na území ČR matku a veškeré rodinné zázemí.
10. Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, konstatoval, že [p]řipustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. V tomto kontextu je třeba podotknout, že žalovaný se otázkou nepřipustnosti žádosti žalobce nezabýval komplexně z pohledu možnosti udělení mezinárodní ochrany.
11. Zákon o azylu vyžaduje kumulativní splnění dvou podmínek, aby bylo možné opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany věcně projednat, a to uvedení nových skutečností nebo zjištění, přičemž se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění zkoumány v předchozím řízení. Žalobce odkazuje v této souvislosti i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které *připustnost opakované žádosti je nutné posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění jak pro udělení azylu, tak i pro udělení doplňkové ochrany. I navzdory formálnímu neuvedení nových skutečností či zjištění, nelze shledat nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže se od předchozího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany situace v zemi původu zásadním způsobem změnila a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.* Žalovaný přitom naprosto vynechal posouzení změny bezpečnostní situace v zemi původu, změny politické situace a případný dopad *nově uvedeného trestního stíhání žalobce*, ač se jedná bezesporu o novou skutečnost, která by mohla být relevantní ve vztahu k řízení o mezinárodní ochraně. Celé rozhodnutí je v mnoha směrech neúplné a značně zjednodušené – nedošlo ani ke konkrétnímu explicitnímu posouzení bezpečnostní situace a její případné změny, pouze bylo bez jakéhokoli odůvodnění či citace zdrojů, které údajně žalovaný použil, uvedeno, že k žádné změně nedošlo, v tomto spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Posouzení je tudíž v rozporu se zákonnými požadavky na řízení o mezinárodní ochraně.

12. Ze všech shora uvedených skutečností žalobce navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že dne 30. 4. 2018 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR (č. j. řízení: OAM-369/ZA-ZA11-2018). Dne 29. 6. 2018 bylo vydáno zamítavé rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 11. 7. 2018. Věc poté řešil Krajský soud v Brně, který svým rozsudkem č. j. 41 Az 17/2018-22 ze dne 20. 2. 2019 žalobu zamítl a kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 9 Azs 67/2019-35 ze dne 13. 6. 2019 odmítnuta pro nepřijatelnost. Následně žalobce podal dne 15. 7. 2019 opakovanou žádost, která je předmětem této současné žaloby.
14. Žalovaný popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, poskytnuté údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na podklady k předchozímu řízení obsažené ve spise a na vydané správní rozhodnutí o této opakované žádosti. S tímto rozhodnutím žalovaný souhlasí a plně na něho odkazuje i pro účely žalobního řízení.
15. V průběhu správního řízení o žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany bylo objasněno, že žalobce podal v pořadí již svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, tedy žádost opakovanou ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Jeho předchozí žádosti správní orgán nevyhověl a jmenovanému mezinárodní ochranu neudělil v žádné formě. Toto rozhodnutí následně obstálo i při soudním přezkumu před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem.
16. Co se týče obecného výčtu ustanovení, které měl správní orgán dle žalobce porušit, žalovaný uvádí, že se jedná pouze o námitky v obecné rovině, které nejsou bez upřesnění projednatelné.
17. K námitce žalobce, že nově uvedené skutečnosti jsou relevantní ve vztahu k udělení některé z forem mezinárodní ochrany a žalovaný je nesprávně posoudil, správní orgán uvádí, že jmenovaný jako novou skutečnost uvedl obavu z věřitele. Tato skutečnost však nemůže být azylově relevantní, protože se jedná o hrozbu ze strany soukromé osoby a navíc byla žalobci známa již v rámci předchozího správního řízení. Žalobce má možnost se s žádostí o pomoc obrátit na ukrajinské státní orgány. O azylově relevantní skutečnost by se mohlo jednat pouze v případě, že by ukrajinské instituce nebyly schopné nebo ochotné takovou pomoc žalobci poskytnout.
18. K námitce žalobce, že správní orgán neposoudil případný dopad nově uvedeného trestního stíhání, žalovaný uvádí, že se jmenovaný poprvé o možnosti trestního stíhání na Ukrajině kuse zmiňuje až v žalobě, přičemž toto tvrzení nijak nekonkretizuje. Správní orgán tuto námitku tudíž považuje za účelovou a neprojednatelnou.
19. K námitce žalobce, že správní orgán nedostatečně zohlednil jeho rodinné vazby na území ČR, správní orgán uvádí, že důvody, pro které je možno některou z forem mezinárodní

ochrany udělit, jsou zákonem přesně vymezené a vztahují se k zemi původu, přičemž sociální vazby žadatele na území ČR mezi ně nepatří.

20. Správní orgán považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost vydaného rozhodnutí, a to za situace, kdy v zemi původu nedošlo k žádné změně situace, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o azylu.
21. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
22. Pokud jde o napadené rozhodnutí ze dne 19. 9. 2019, žalovaný toto rozhodnutí vydal pod č. j. OAM-639/ZA-ZA11-LE32-2019, kdy rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
23. Z odůvodnění vyplynulo, že se jedná o druhou, tedy opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR, jež byla podána dne 15. 7. 2019. Dne 18. 7. 2019 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy konkrétně sdělil, že je ukrajinské národnosti, věří v Boha, nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany nebo skupiny, nikdy se v politice neangažoval a o politiku se nezajímal. Je svobodný a bezdětný. Ve vlasti žil podle svých slov v ulici X. K průběhu své cesty do ČR sdělil, že z Ukrajiny vycestoval dne 17. 7. 2015 na základě cestovního dokladu a polského pracovního víza. Pokračoval, že jel do Polska, kde žil 5 měsíců a pak přijel do ČR. Od konce roku 2015 žije trvale v ČR, nikam nevycestoval. Na území ČR podle svých slov vstoupil na konci roku 2015 a měl ještě platné polské vízum, které platilo do ledna 2016. Vysvětlil, že si vzal Češku, žil zde jako rodinný příslušník občana EU. Dodal, že měl přechodný pobyt a pobyt mu byl povolen do června 2018, pak požádal o mezinárodní ochranu. Uvedl, že v roce 2015 měl polské pracovní vízum a mezi rokem 2016 a červnem 2018 měl povolení k přechodnému pobytu v ČR. Sdělil, že v srpnu 2018 již v ČR o azyl žádal. Prohlásil, že je zcela zdravý. K důvodům své žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože si půjčil peníze od jednoho člověka. Prohlásil, že dluh vrátil, ale on mu řekl, že ještě dluží úroky z tohoto dluhu. Podle výpovědi žadatele mu vyhrožoval, že ho zmrzačí, že mu něco zlomí, když mu ty peníze nedá. Uvedl, že toto se stalo v roce 2015, předtím než odjel do ČR. Sdělil, že se bojí, že se mu něco stane, když se vrátí na Ukrajinu. Dále uvedl, že je také v branném věku a nechce jít na vojnu. Na závěr prohlásil, že toto jsou všechny jeho důvody. Na doplňující dotaz správního orgánu, zda tyto důvody uváděl již v přechodném řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR sdělil, že ne, že o tom nemluvil. Vysvětlil, že si říkal, že by to neměl říkat. Dodal, že si ale přečetl nějaké informace o azylovém řízení, tak se rozhodl toto říci. Pokračoval, že neříkal nic o tom dluhu, o tom, že nechce jít na vojnu, již mluvil.
24. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl s výše jmenovaným provedeným, neboť jde o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán neshledal nezbytnost provedení pohovoru ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

25. Žalovaný pak uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného vycházel především z jeho výpovědí učiněných v průběhu současného a předchozího azylového řízení a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen OAMP) „Ukrajina – situace v zemi“ ze dne 25. 4. 2019. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.
26. Dále pak z odůvodnění vyplynulo, že dne 30. 4. 2018 podal žalobce v ČR svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-369/ZA-ZA011-2018. Správní orgán vydal pak následně dne 29. 6. 2018 rozhodnutí, kterým jmenovanému nebyla mezinárodní ochrana v žádné formě udělena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 7. 2018. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který dne 20. 2. 2019 svým rozsudkem č. j. 41 Az 17/2018-22, žalobu zamítl. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 2. 2019. Následně podanou kasační stížnost pak Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím č. j. 9 Azs 67/2019-35 ze dne 13. 6. 2019, které nabylo právní moci dne 17. 6. 2019, odmítl pro nepřijatelnost.
27. Žadatel v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil za důvod své žádosti skutečnost, že má v ČR matku a veškeré rodinné zázemí. Za další důvod pak označil obavu z povolání do armády a nasazení do bojů na východě Ukrajiny v případě, že by se vrátil na Ukrajinu. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu nezjistil na základě tvrzení jmenovaného a dalších podkladů rozhodnutí žádné skutečnosti svědčící o tom, že byl či by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Správní orgán připomněl, že svou argumentaci v rámci správního řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žadatele, ať už co do obecné bezpečnostní situace na Ukrajině, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu výše jmenovaného žadatele. Následně správní orgán rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany v žádné formě. Rozhodnutí správního orgánu pak bylo potvrzeno i citovaným rozhodnutím Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu.
28. Po posouzení důvodů uvedených výše jmenovaným pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR správní orgán konstatuje, že v případě obavy žadatele z povolání do armády a nasazení do války se jedná o stejný důvod žádosti o mezinárodní ochranu, jak již uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žadatel ostatně výslovně prohlásil, že tento důvod uváděl již v řízení o jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu.
29. Ohledně žadatelem nově uvedené skutečnosti, tj. obavy vrátit se na Ukrajinu, protože si půjčil peníze a věřitel mu vyhrožuje a požadoval splacení i úroků z dluhů, žalovaný konstatuje, že neshledal, že by se jednalo o novou skutečnost nebo zjištění, které nebyly

bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Podle vlastní výpovědi žadatele mělo k těmto událostem dojít již v roce 2015, předtím než odjel do ČR. Správní orgán proto nemůže konstatovat jinak, než že tyto skutečnosti byly žadateli nepochybně známy již při podání předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žadatel přitom byl poučen o své povinnosti uvést veškeré důvody žádosti a uvádět úplné údaje. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a nejedná se tedy o novou skutečnost nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Vysvětlení žadatele, že tyto skutečnosti neuvedl během předchozího řízení, protože si říkal, že by to neměl říkat, považuje správní orgán za zcela nedostačující a nevěrohodné. Pokud by se žadatel cítil opravdu natolik ohrožen ze strany věřitele, bezesporu by tyto své obavy v rámci řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl. Správní orgán zároveň konstatuje, že jmenovaný nesdělil naprosto žádný důvod, natož důvod relevantní, proč by měl tuto svou obavu během předchozího řízení zamlčet. Jak přitom konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 9 Azs 36/2010 ze dne 17. 2. 2011, platí, že „pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký důvod, jedná se o skutečnost připočitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.

30. Dále pak správní orgán uvedl, že na základě citovaných informací o zemi původu žadatele konstatuje, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posouzena první žádost žalobce, tedy od června 2018 k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ostatně sám jmenovaný ani ve své opakované žádosti nic takového netvrdil. Nad rámec výše uvedeného správní orgán doplnil, že podle informace OAMP se bezpečnostní situace na Ukrajině od roku 2015 relativně uklidňuje a kromě Luhanské a Doněcké oblasti nedocházelo v průběhu roku 2018 k bezpečnostním incidentům žádné z dalších ukrajinských oblastí. To potvrzuje i skutečnost, že Ukrajina, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, byla vyhláškou Ministerstva vnitra č. 68/2019 Sb. ze dne 4. 3. 2019, kterou se mění vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, zařazena na seznam zemí, které ČR považuje za bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
31. Správní orgán tak uzavřel, že neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o

udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti a taková skutečnost nebo zjištění se ani neobjevily.

32. Krajský soud v Brně měl k dispozici správní spis, ve kterém je založena informace Ministerstva vnitra ČR ze dne 25. 4. 2019 o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině, na níž žalovaný poukazuje ve svém rozhodnutí, dále Protokol o pohovoru k první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce v ČR ze dne 4. 5. 2015, Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 4. 5. 2018, rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany žalobce ze dne 29. 6. 2018, č. j. OAM-369/ZA-ZA11-LE29-2018, kdy bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se žalobci neuděluje a Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 18. 7. 2019.
33. Krajský soud v Brně měl k dispozici také spis tohoto soudu sp. zn. 41 Az 17/2018, kdy soud rozhodoval o žalobě žalobce, kterou podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2018, č. j. OAM-369/ZA-ZA11-LE29-2018 a Krajský soud v Brně rozhodl rozsudkem č. j. 41 Az 17/2018-21 dne 20. 2. 2019 tak, že žalobu žalobce zamítl. Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce kasační stížnost, která byla Usnesením Nejvyššího správního soudu v Brně č. j. 9 Azs 67/2019-35 odmítnuta pro nepřijatelnost.

Posouzení věci krajským soudem

34. Žaloba **není důvodná**.
35. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovenou ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
36. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
37. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí, neboť má za to, že žalovaný dostatečně nepřihlédl k situaci na Ukrajině, k jeho obavě z nastoupení základní vojenské služby, z obav žalobce z věřitele, který mu vyhrožoval fyzickým násilím v roce 2015, před odchodem do ČR pro nesplacené úroky z dluhů a že také nepřihlédl k dopadu nově uvedeného trestního stíhání žalobce.
38. V tomto případě se jedná tedy o druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
39. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.

40. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
41. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
42. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
43. Krajský soud v Brně, po posouzení podkladů založených ve správním spise i po prostudování spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 41 Az 17/2018 (týkající se první žádosti žalobce o udělení azylu) dospěl k závěru, že ani jeden z žalobních bodů žalobce důvodný není.
44. Soud zde shrnuje, že se v tomto případě jedná v krátké době o podanou druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobce v případě druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové důvody oproti první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které nemohl uvést ve své právní žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
45. Žalobce zejména uvádí, že se bojí návratu na Ukrajinu s ohledem na politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině a hlavně proto, že by mohl být povolán do armády, což nechce.
46. Tuto skutečnost žalobce uváděl už v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný se s touto námitkou ve svém rozhodnutí řádně vypořádal a vypořádal se s touto skutečností také Krajský soud v Brně ve svém rozsudku č. j. 41 Az 17/2018-21, přičemž věc byla přezkoumávána i Nejvyšším správním soudem, který žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice znovu posoudil a rozhodl, že kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.
47. Tomuto důvodu žalobce, tedy obavě z návratu na Ukrajinu kvůli povolání do armády a politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině v roce 2018 se jak správní orgán, tak také krajský soud věnovali naprosto dostatečně a dospěli k závěru, že důvodný není a pokud tuto žalobní námitku žalobce opakuje ve své druhé žádosti v roce 2019, politickou a bezpečnostní situaci se opětovně žalovaný řádně zabýval, vycházel zejména ze zprávy Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky „Ukrajina – Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019“.

48. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že by se politickou a bezpečnostní situací na Ukrajině správní orgán nezabýval, přičemž bylo zjištěno, že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině se oproti roku 2018 nezměnila.
49. Soud tedy dospěl k závěru, že ani v současné době žalobci nic při návratu na Ukrajinu nehrozí, na většině území Ukrajiny je bezpečnostní situace v pořádku, kromě dvou oblastí, a to Doněcké a Luhanské, z nichž žalobce nepochází.
50. Pokud žalobce namítá, že vyšly najevo nové skutečnosti, resp. uvedl, že v roce 2015 před svým odjezdem do ČR mu vyhrožovala soukromá osoba – věřitel, od které si žalobce vypůjčil finanční prostředky. Uvedl, že tyto vrátil, věřitel však požadoval po žalobci ještě úroky a vyhrožoval mu v případě, že je nevrátí.
51. Soud tuto skutečnost tvrzenou žalobcem pokládá za účelovou, kdy tímto tvrzením se žalobce snaží dosáhnout znovu udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Sám však uvedl, že tato událost nastala v roce 2015, kdy ještě pobýval na Ukrajině, tedy předtím než přijel do České republiky. Žalobce tuto skutečnost, pokud by byla pravdivá, mohl a měl uvést ve své právní žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nic takového však, přes poučení o vyličení pravdivě všech rozhodných skutečností pro azylové řízení, neuvedl.
52. I další námitka žalobce, kterou uvedl poprvé až v žalobě, a to „pouze jednou větou“, když poukazoval na to, že v tomto druhém azylovém řízení nebylo přihlédnuto k případnému dopadu nově vedeného trestního stíhání žalobce, ač se bezesporu jedná o novou skutečnost, která by mohla být relevantní ve vztahu k řízení o mezinárodní ochraně.
53. Tato námitka je dle krajského soudu zcela účelová, v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany se žalobce o ní vůbec nezmiňoval, a pokud ji uvádí až v žalobě, uvádí ji velmi obecně, neuvádí vůbec, o jaké trestní stíhání žalobce se jedná, kvůli čemu, kdy k němu mělo dojít, atd., takže k takovéto žalobní námitce také nelze vůbec přihlédnout.
54. Krajský soud uzavírá, že žalovaný neporušil zákonná ustanovení správního řádu, ani zákona o azylu, které vyjmenovává žalobce ve své žalobě, zjistil náležitě skutkový stav a správně ho také právně posoudil, když je zcela jednoznačné, že ke změně politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině k horšímu nedošlo, žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu ani podle § 14a zákona o azylu (doplňková ochrana), neuvedl žádné nové skutečnosti, které nemohl uvést v prvním řízení o mezinárodní ochranu, když dle názoru soudu žádné nové skutečnosti ani nenastaly, a proto správně žalovaný žádost o mezinárodní ochranu posoudil tak, že je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
55. Soud tedy shrnuje, že žaloba důvodná není, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
56. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Žalobce ve věci neměl úspěch, úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. května 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.